

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Sectio Tertia. DEO etiam olim curæ fuisse Monasterij Iura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

SECTIO TERTIA.

DEO etiam olim curæ fuisse Monasterij Iura.

MEgingandus Vir illustris è Regio sanguine oriundus, Arnulphi Imperatoris ex Sorore nepos sub Annum Domini DCCCLXXXVIII. Abbatiam Sancti Maximini ab auunculo Imperatore obtinuit. Ea erat sæculi istius infelicitas, vt Reges, Abbatis Proceribus suis militaribus cogentur loco stipendij donare, vt passim in alijs Abbatijs factum esse constat.

Sed æuo illo infelicior fuit Megingandus, nam cùm malè impetrato sacro illo munere vehementer sibi applauderet, eadem nocte, qua Domesticis suis exultabundus, primos de illo nuncios retulit, manifestam diuini Numinis iram in seest expertus.

Repente enim lingua quæ maximè in hoc negotio deliquerat, obrigit, membra omnia artusque retracti, & corpus totum in vnum veluti globum conuolutum est.

Agnoscent Amici & præsertim Coniux eius, pijsima femina, Dei & Sancti Maximini manum: hominem instanter horrantur, ad Sancti Maximini tumulum festinet, veniam delicti postulet, suas res Sancto restituat.

Fecit quod suadebatur Megingandus, ante aram & Sacrum Diui Præfulis Corpus, informis globus deuolutus, corde magis quàm lingua (quæ sibilos pro verbis formabat) iunctis Religiosorum precibus veniam ac sanitatem simul petit, simul obtinuit. Monasterio statim sua omnia reliquit, rei gesta seriem Arnulpho Imperatori palàm ad Dei sanctique gloriam enarrauit.

Cui Sancto maius etiam beneficium Megingandus acceptum retulit, quod exinde in virum alium mutatus, religiosam ac Sanctam duxerit demum vitam; referunt ista Sigehardus, Nonilanius, Annales nostri & alij. *Sigehardus pag. 87. 88. Nonilanius pag. 28.*

Aliud affine addo ex ijsdem auctoribus. Gisilbertus ex Francorum Regum Stemmata Dux in Lothariensi regno & Belgis potens, Carolo simplice Rege dissimulante Abbatiam S. Maximini usurpauit circa annum DCCCCXXVIII. iuuenis animo magnus, varius & inconstans, adhæc opum prodigus, in militem quæuis erogabat, atque inter illa Monasterij quoque prædia eovsque, vt portionem Religiosorum alimentis assignatam, non modicè decurtaret.

Tantis malis & oppressionibus Religiosus Cætus remedium aliud non reperiēbat, quàm consuetum in quibusuis aduersis perfugium & S. Maximini patrocinium. Ad illum Sanctum vota, preces, gemitus, corporis pœnas direxerunt, & mox auxilium admirandum adfuit.

Noctè concubia altum dormienti Guilberto adstitit S. Maximinus, irato vultu, minacibus oculis, manu flagello armata. Hominem deinde affari, exponere quis sit & cuius causâ venerit; tum acerbis verbis increpare, præteritam vitam exprobare, præsertim impietatem, Tyrannidem & oppressionem sacre familiæ suæ, ac denique extento brachio, grauiter flagello cedere, densaque toto corpore plagas infligere & ingeminare.

Experrectus & excitatus flagelli ictibus Gisilbertus altum clamat, ac sub cedentis manu euulat; famulis ad vociferationem eius concurrentibus iuuentis Scapulis à tergo impressas plagas ostentat, mox ad Sancti Maximini tumu-

lum supplex accurrit, veniam à Sancto & Religiosis petit; Monasterium in integrum restituit, damna illata compensat, dona alia magna illi largitur, & quod caput est Electionem noui Abbatis Ogonis, quam antehac sua usurpatione impediuerat, procurat. Ogoni Abbati deinde, quid à S. Maximino & quam ob causam passus sit, exponit, eaque correctione ita profecit, vt emendatis omninò prauis moribus, non modo S. Maximino, vt dictum est, alijsque Ecclesijs ac Monasterijs amplissima donaria elargitus sit, verum etiam votum DEO fecerit & statuerit, si Coniugi (quam non ita pridem duxerat Gerbergam Henrici I. Regis Germanici filiam) superstes esset, contemptis rerum humanarum ludibrijs, intra Monasterij alicuius claustra se abdere & Deo soli viuere.

Henricus IV. Imperator, dictus Senior pagos duos duntaxat Suabheim & Ebernesheim Monasterio subtractos alteri in beneficium seu feudum contulerat; sed magno illi stetit: mox enim graui morbo afflictus sensit pœnam ab irato Numine immisissam; atque vbi primum facti pœnituit, & S. Maximino pagos suos restituit, malo liberatus est, prout ipsemet Imperator Diplomate solemnem cam in rem expedito Spiræ VII. Kal. Aprilis Anno MCI. toti mundo patefecit. Diploma habes sub Num. 29.

Similia multa ex Historijs cæris & nostris Annalibus adferri possent.

Ex omnibus hactenus dictis toti mundo manifestum erit, iura Monasterij S. Maximini Pontificum Imperatorum Regum ac Summorum Tribunalium Decretis, Sanctionibus & Sententijs solidissimè stabilita, iustissimè ab inuictissimo Imperatore, ac ab Hispaniarum Rege Catholico defensa, atque ab ipso Deo & Sanctis, si quando humana protectio deficeret, mirabili modo conseruata & restituta.

Crede veritati, quam sine fuce, atque omni acrimoniâ, vt aliud exigere videbantur tua conuitia, clarè demonstraui: deferuescat animus tuus & affectum veritas, ac ratio vincat. Bonum est & salutare veritati palmam concedere, quod te quoque facturum sperare velim in nomine Domini, SS. Maximini, Agritij, Nicetij, Basini ac aliorum Sanctorum apud nos quiescentium Patronorum, Amen.

